

Голяма или малка, с ляво или дясно управление, държавата е зло

Всеки човек, който подкрепя „Власт“ под каквато и да било форма – либерална, консервативна, умерена, независима, комунистическа, фашистка, конституционалистка или с каквито и да било други качества – вярва, че представителите на „авторитета“ трябва да извършват в огромни размери актове, които, ако се извършват от всеки друг човек, масово ще бъдат разпознати като несправедливи и неморални. Всички етатиристи вярват, че хората, които са включени във „Властта“, са изключени от основния човешки морал и не само че могат да вършат неща, които другите хора нямат право да вършат, но и че *трябва* да вършат такива неща (уж) за доброто на обществото. Видът и степента на агресията варират, но *всички* етатиристи подкрепят агресията.

В митологията на етатистите политическото „ляво крило“ и политическото „дясно крило“ са антиподи. В действителност, това са двете страни на една и съща монета. Разликата се състои само в това, което различните гласоподаватели се надяват, че хората с власт ще направят с тази власт. Но на практика всички – и „леви“, и „десни“ политици – участват в преразпределението на богатствата, подклаждането на войни, централизираното управление на търговската дейност и в множество насилствени ограничения на поведението на своите поданици. Тъй като държавите, управлявани от „десницата“ и „левицата“, се приближават към тотална власт, те стават напълно неразличими една от друга. Уж „крайно десният“ режим на Хитлер и уж „крайно левият“ режим на Сталин фактически са идентични. Каквато и да бъде първоначално обявената цел и на двете, крайният резултат е тотална власт и контрол в ръ-

ците на политиците и пълна безпомощност и поробване на всички останали хора. Възможността за избор между политическата „левица“ и политическата „десница“ дава толкова власт и свобода на хората, колкото ако им позволят да избират между смърт чрез обесване и смърт чрез разстрел. И добавянето на независима трета партия добавя само възможност за избор на смърт на електрическия стол. И докато хората се препират само за това *коя* банда трябва да пороби всеки (познато също като „демокрация“), хората ще останат поробени.

По ирония, етатистите от всички политически видове се оплакват от влиянието, което „лобисти“ и „специални интереси“ имат върху политиците, като пренебрегват факта, че *всеки* гласоподавател е със специален интерес и че всеки участник в изборителна кампания е лобист. Щом хората приемат постулата, че „Властта“ има правото насилствено да управлява под лупа обществото, неизбежна става непрекъснатата надпревара между различни групи, всяка от които засипва с пари и любов политиците, за да може тя да постигне целта си. Глупаво е да подкрепяш авторитарното управление („Властта“), само за да се оплакваш след това от неизбежния *резултат* от авторитарното управление: хора, опитващи да купят влияние. Политиците могат да бъдат купени само защото имат властта да се продават, а те имат властта да се продават само защото хората вярват във „Властта“. Държавната власт винаги ще бъде използвана да служи на плановете на един човек за сметка на друг човек (как би могло иначе да се използва насилието?), обезсмисляйки идеята за „корумпираната Власт“. Всеки етатист *иска* „Властта“ насилствено да наложи волята си на другите хора, но нарича „корупция“ това, ако планът на някой *друг* постигне успех – лицемерието е поразително.

По същия начин консерваторите-мъдrecи, в диску-

сионни предавания по радиото или другаде, лицемерно критикуват либералите затова, че подкрепят насилственото преразпределение на богатствата, а самите мъдреци правят точно същото нещо за леко различни цели. Да критикуваш социалните помощи, а да подкрепяш субсидиите за фирмите, или да критикуваш опитите да се наложи „справедливост“ чрез законодателството, а да подкрепяш „войната срещу наркотиците“, или да критикуваш либералните планове за национализиране на промишлеността, а да подкрепяш гигантската, финансирана чрез насилие армия на „Властта“ (което означава да оправдаваш отбранителната промишленост), показва пълно отсъствие на философски принципи. В същото време, еднакво лицемерно е либералите справедливо да заклеймяват разпалването на войни от „десницата“, а да подкрепят гигантския, натрапен, непоносим грабителски рекет („данъчно облагане“), или да се оплакват от „нетолерантността“ на „десните“, а да подкрепят всички начини на авторитарно управление на поведението. Всъщност няма реална разлика между философските принципи на един етатист и друг, защото и двамата приемат постулата, че управляващата класа с правото да управлява и граби населението, е необходима и легитимна. Единственият спор след това не е върху някой от принципите, а е просто спор върху това как трябва да се разпредели плячката и какъв избор трябва да бъде принудено да вземе простолюдието. Не съществува такова нещо като толерантен либерал или толерантен консерватор, защото *нико един* от тях не толерира хора, които харчат собствените си пари и управляват собствения си живот.

Истина е, че степента на зло и видовете неморална агресия, която етатистите подкрепят, варира в зависимост от различните стилове етатизъм. Конституционалистите, например, подкрепят относително ниска степен на

грабителство („данъчно облагане“) и проповядват, че чрез заплахи и насилие („регулиране“) трябва да се управлява само някакъв ограничен брой дейности и поведение. Но всяка власт, която всяка конституция уж давала на всеки законодателен орган, е власт, която *не* се притежава от обикновените смъртни. Кой би си направил труда да напише в конституцията член, с който на *определени* хора да се делегира право, притежавано вече от всички останали хора? Всяко такова „даване на власт“ и всеки документ, претендиращ, че създава „Власт“ или упълномощава някакъв „законодателен орган“ да прави всичко, са опити да се издаде разрешително за извършване на злини. Обаче, както би трябвало да е съвсем очевидно от само себе си, нито един човек или група хора – независимо от документите, които те създават, или ритуалите, които изпълняват – не може да даде на някой друг морално разрешение да извършва злини. И поставянето на някакви „ограничения“ на такова разрешение изобщо не го прави по-разумно или по-законно. Накратко казано, да подкрепяш „Властта“ винаги означава да подкрепяш злото.

И либералите, и консерваторите настояват, че някой трябва да „командва“, защото това е реалността, в която са израснали: единственото нещо, което се изисква от тях, е да останат подчинени на авторитета. От това обучение те имат малка или никаква представа какво да правят, ако бъдат оставени да се оправят сами, ако никой не им казва какво да правят. Така те отказват да пораснат и се опитват да създадат чрез халюцинации един свръхчовешки „авторитет“. Парадоксално, но въпреки че няма земен вид над човешките същества, те се мъчат да сътворят това свръхчовешко нещо от нищо друго, освен от човешки същества, а след това се опитват да му дадат свръхчовешки качества, права и добродетели.

Цялата идея е илюзорна, но тя се споделя от огромното мнозинство от хората по цял свят, които отказват да приемат факта, че няма пряк път за определяне на правилно и неправилно, че няма магически трик, който да направи така, че истината и справедливостта автоматично да победят, че няма „система“, която може да гарантира безопасност и справедливост, и че всеки ден смъртните човешки същества с всичките си недостатъци и слабости, са най-добрата и единствена надежда за цивилизацията. Не съществуват нито добрата фея, нито Дядо Коледа, нито магическото нещо, наречено „Власт“, което може да накара неморалния вид да се държи морално или да накара група от несъвършени хора да функционира съвършено. И вярата в такова нещо, вместо да бъде безсмислена и неефективна, драстично увеличава общото ниво на глупостта, противоречията, несправедливостта, нетолерантността, насилието, потисничеството и убийствата в човешкото общество. Въпреки това, повечето от онези, на които им е втъплено да се прекланят пред „Властта“, по-скоро упорито биха поддържали своето познато, ужасно разрушително, страшно лошо, изключително антихуманно суеверие, отколкото да пораснат и да приемат факта, че няма никой над тях, че няма гигантска мама или татко да съобщи добрата новина, че те са на върха и че всеки от тях е персонално отговорен за решението какво трябва да направи, и после – за това да го направи. За съжаление, те биха изтърпели ада или непрекъснатата война и тотално робство, отколкото да приемат несигурността и отговорността, които идват със свободата.

Вярата в „авторитета“ обезсилва и потиска всяко положително влияние на религиозните и моралните убеждения. Онова, което повечето хора наричат своя „религия“, е празна витрина и онова, което повечето хора рекламират като своя морална добродетел, няма връзка с морала, тъй

като те вярват в мита за „авторитета“. Християните, например, биват учени на неща като това: „Ако някой те удари по едната буза, обърни му и другата“, „Обичай ближния си“ (и дори: „Обичай враговете си“) и „Прави на другите това, което искаш да ти правят“. Обаче всеки т. нар. християнин, който вярва във „Властта“ постоянно се отрича от тези принципи, подкрепяйки постоянната агресия срещу всеки човек – приятел и враг, съсед и непознат – чрез култа към „Властта“. Да се представяш за благочестив, набожен, състрадателен, обичаш и добродетелен, а да „гласуваш“ за някаква банда, която обещава да използва насилие, за да управлява действията на всеки, когото познаваш, е върхът на лицемерието. Да се въздържаш лично да ограбваш ближния си, а да искаш някой *друг* да прави това, е както малодушно, така и лицемерно. Обаче почти всеки християнин (и всеки член на всяка друга религия) редовно прави такива неща чрез „политическа“ подкрепа.

Както беше споменато по-горе, вярата във „Властта“ е чисто религиозно вярване. По тази причина огромното мнозинство от онези, които носят името „атеист“, всъщност не са атеисти, защото вярват в бога, наречен „Власт“. Те, разбира се, не признават, че това е религиозно вярване, но тяхната вяра в този неосезаем, свръхчовешки спасител на човечеството („авторитетът“) е толкова дълбока и религиозна, колкото всяко друго религиозно вярване. По ирония, атеистите често *бързат* да обърнат внимание на разрушенията, извършени през историята в името на религията, но пропускат да забележат страховитите резултати от вярата в бога, пред който *те* се прекланят: „Властта“. Атеистите са абсолютно прави да обръщат внимание на това, че когато църквите са били приети за „авторитет“ – организация, за която се смята, че има правото насилствено да управлява другите хора – много от тях са извършили широ-

комащабни, ужасни терористични актове, изтезания и убийства. Но онова, което повечето съвременни атеисти не успяват да схванат, въпреки ясното и очевидно доказателство, е, че те са членове на най-разрушителната църква в историята – църквата на „Властта“, която успя да причини безпорядък, смърт и разрушения, далеч надхвърлящи онова, което са направили най-зловещите църкви в миналото. Например, в продължение на двеста години, около един-два милиона хора са избити в религиозните войни, наречени „кръстоносни“. За сравнение, през двадесети век, за *половината* от това време над *сто пъти* повече хора бяха избити чрез „прогресивната политика“ на колективистичната „Власт“. Напредъкът на технологията несъмнено игра огромна роля за увеличението на броя на убитите, но въпросът е, че независимо от това, дали маската на авторитета е носена от църквата или от държавата, суеверието е ужасно опасно и резултатите – ужасно разрушителни. Фактът, че толкова много атеисти разпалено заклеят една форма на суеверие, а пламенно *подкрепят* друга форма, показва поразителна степен на избирателна слепота. Често онези, които са най-силно критични към потисничеството чрез „религията“, са някои от най-набожните „правоверни“, вярващи в бога, наречен „Власт“.

Освен това, в очите на онези, които вярват във „Властта“ има огромна разлика между приемливото поведение на някой *човек* и приемливото поведение на „Властта“. Когато някой човек открадне 100 долара, това се смята за неморално престъпление, а когато „Властта“ краде *милиони* долари всяка година, това се смята за приемливо. Ако някой обикновен човек си отпечата своя собствена 100-доларова банкнота и отиде да я похарчи, това се смята за измама и фалшификация – неморален акт, близък до кражбата. Когато „Властта“ даде „законно“ разрешение на Фе-

дералния резерв да направи същото нещо, но с *билиони* „долари“ без покритие, това се смята за приемливо, дори полезно и необходимо. Въпреки че различни „Власти“ декларират, че на обикновения човек не е „позволено“ да притежава огнестрелни оръжия, на наемниците на „Властта“ е позволено да имат огнестрелни оръжия, бомби, бойни самолети, танкове, ракети, дори с ядрени бойни глави.

По ирония, такива оръжия – с изключение на ядрените – на практика се дават в ръцете на същите онези хора, на които, *преди* да станат наемници на държавата, им е било забранено да притежават огнестрелни оръжия. С други думи, когато тези хора използват своя *собствена* преценка, някои политици ги обявяват за твърде неблагонадеждни и твърде опасни за обществото, за да им се има доверие и да им се разреши да притежават револвер с пет патрона. Но когато същите тези хора сляпо изпълняват заповеди, подчиняват се на командната верига, същите онези политици обявяват, че на тези хора може да се има доверие, като им се позволи да имат бойни пушки, снайпери, гранати, тежки картечници, танкове, бойни самолети, бомбардировачи, тежка артилерия и безброй други инструменти за широкомащабно разрушение.

Освен че между онова, което масите възприемат като приемливо индивидуално поведение, и онова, което възприемат като приемливо поведение на „Властта“, съществува огромна пропаст, преценката на обществото към това кога „Властта“ е стигнала „твърде далеч“, изглежда почти произволна. Критериите, по които обикновените хора биват съдени, са прости и постоянни: ако те откраднат, измамат, нападнат или убият, това е лошо. Но мярката за правилно и неправилно за „Властта“ изглежда съвсем произволна. Например, сега е всеобщо прието, че обявяването на алкохола „извън закона“ би било несправедливо, но

обявяването на марихуаната „извън закона“ – и използването на широкомащабно, постоянно насилие за прилагане на тази забрана – е законно. Ето едно дори още по-странно противоречие: повечето хора биха се засегнали справедливо, ако „Властта“ се опита да принуди всички хора да събират боклуците в собствения си квартал, но повечето приемат за законно, когато „Властта“, чрез военната „повинност“, принуди хората да отидат в друга страна или да убиват хора, или да умрат. Странно, но този най-ужасен пример за принудителен труд – принуждаване на хора да прекосят половината земно кълбо, за да убиват абсолютно непознати – се извършва дори от „Властта“, чийто собствени правила (т.е. Тринадесетата поправка) забраняват „принудително робство“.

Ясно е, че границите на това какво е позволено на „Властта“ да прави, що се отнася до обикновените хора, не се базират изобщо на никакви принципи. Една от причините хората по цял свят и през цялата история толкова мудно да се съпротивляват на тиранията, при условие, че настъплението на тиранията е бавно и стабилно, е тази, че изобщо не са смятали, че тираните са „прекрачили границата“. Това е така, защото без каквито и да било основни принципи, чрез които да се измерва правилно и неправилно, не може да има *граница за прекрачване*. Вярата в „авторитета“ е напълно несъвместима с каквито и да било принципи точно защото същността на вярата е идеята, че онези, които имат „авторитет“, не са задължени да спазват същите правила на поведение като своите поданици. Ако разсъждаваме логично, как поданиците изобщо биха почувствали, че имат пълно право да налагат критерии за поведение на своите господари? И ако „данъчното облагане“ (насилствената конфискация на средства) се увеличи от 62% на 63%, как би могъл който и да било етатист по

принцип да декларира, че всяка граница е прекрачена, или че „Властта“ е прекрачила предела? Не може да има принципно възражение срещу грабежа, освен ако това не е възражение срещу *какъвто и да било* размер на грабеж, дори и „законен“. Ако 1% насилствена конфискация на средства от страна на „Властта“ е законна по принцип, същото се отнася и за 99%. Или управниците владеят хората и имат правото да вземат колкото си поискат, или хората притежават сами себе си и управниците нямат никакво право насилствено да отнемат каквото и да било от тях. Не може да има някакъв среден принцип. Как може да бъде? Каква рационална основа евентуално би имало, за да се поддържа вяра, че 46% робство е добро, но че 47% робство е лошо? Как би могло да съществува каквато и да било *принципна* граница където и да било между 0% и 100%?

Когато насилието на „Властта“ стане твърде широко разпространено, твърде своеволно и твърде ужасно, етатистите много бавно започват да се съмняват в него. Но няма реални принципи, които да указват как да преценяват справедливостта на действията на управляващата класа. Щом е прието, че една група хора има присъщото право да извършват актове на агресия срещу другите хора, *няма* обективен критерий за ограничаване на такова право. Ако „Властта“ може да изисква от хората да имат „свидетелство за право“ на управление, за да отидат с кола до магазина на ъгъла, защо да не може да изисква от хората „свидетелство за право“ да ходят по улицата? Ако за „законодателите“ е законно да искат регистрация и регулиране на притежанието на огнестрелно оръжие от частни лица, защо да не бъде законно за тях да изискат регистрация и регулиране на всички форми на речта и изразяването? Ако е редно политиките да създават и налагат монопол на „Властта“ върху доставката на писмата (какъвто има Пощенската

служба на САЩ), защо да не е редно за тях да създадат и наложат монопол на „Властта“ върху телефонните услуги?

Причината „Властта“ винаги да върви по опасен път, постоянно отдалечавайки се от свободата и приближавайки се към тоталитаризма, е тази, че щом някой приеме постулата за съществуването на управляваща класа, вече няма каквато и да е обективна основа за прилагане на каквито и да било ограничения за властта на управляващата класа. Не може да има рационален морален критерий, по който да се каже, че даден човек има правото да извършва актове на агресия – кражба, заплашване, нападение и насилие – но че той може да извършва такива актове само до известна степен или само ако е „необходимо“. Ако допуснем, че робите са законна собственост на някой друг, само за да заявим след това, че има ограничения за това, което техният господар може да прави с тях, това е логическо противоречие. Ако един поданик приеме някакъв господар (включително този, наречен „Власт“), а след това си въобрази, че той – поданикът – ще решава каква ще бъде степенята на господарската власт, това няма връзка с логиката и реалността. Обаче именно това се стремят да направят всички вярващи в „представителното управление“.

Казано накратко, онези, които вярват в „авторитета“ са приели, на най-фундаментално ниво, че са *притежавани* от някой друг: от хората, които претендират, че са „авторитет“. След като са приели тази идея, те продължават след това да молят своите господари за услуги. Като постъпват така обаче, хората постоянно укрепват идеята, че, в края на краищата, от господарите зависи какво ще направят с поданиците. Едно постоянно послание ехти през целия „политически процес“: „Ето нещата, които ние, хората, молим вас, управниците, да ни *позволите* да направим“. Скритото послание, което лежи в основата на всички политически

действия, е, че единствената власт, която има народът, е властта да хленчи и да се моли, и че, в края на краищата, винаги зависи от господаря какво ще се случи. Да настояваш за каквито и да било изменения на „закона“ означава да приемеш, че „законът“ е легитимен.

За разлика от това, ако към един въоръжен шофьор се приближи автокрадец с нож, шофьорът няма да чувства необходимост да лобира пред агресора, да го моли да му даде *разрешението* си шофьорът да запази колата си. Ако шофьорът има средствата със сила да отблъсне нападателя, той би имал всякакво право да направи това. Да *молиш* за нещо означава да приемеш, че решението се взема от другия човек. Да молиш онези от „Властта“ за малко повече свобода означава да приемеш, че от *тях* зависи, дали хората могат да бъдат свободни или не. С други думи: да молиш за свобода означава да не бъдеш свободен, а да приемеш подчинението си пред някой друг. Представете си какъв оксиморон е това някой да твърди, че има „неотменимо право“ да прави нещо, а след това да моли политиките за тяхното законодателно *разрешение* да прави това нещо. Вярата в „авторитета“ в края на краищата води дотам, че дори онези, които се представят като пламенни защитници на свободата, да се *примирият* със своето собствено подчинение. Онези, които претендират, че обичат свободата, а страдат от суеверието, наречено „авторитет“, колкото и високо да „настояват“ политиките да изменят някакъв „закон“, просто утвърждават легитимността на управлението на управляващата класа над самите тях, като негласно се съгласяват, че хората се нуждаят от „законодателно“ *разрешение* на управляващата класа, за да имат правото да направят нещо.